

Двічі в одну річку не ввійдеш

Автор:

Оксана Логоша

Двічі в одну річку не ввійдеш

Оксана Логоша

Життєдайна сила рідного краю, що дає натхнення, як лагідна мати, як ніжна жінка, як миле, яснооке дитя, озветься до читача стоголоссям із кожного вірша цієї збірки, перегукуючись то ліричними нотами кохання, то дивовижністю мелодій природи, а то, часом, філософськими роздумами про минуле, теперішнє і майбутнє.

Оксана Логоша

Двічі в одну річку не ввійдеш

Розділ I. Сонце на долоні

Хутір Коханий

Посеред лісу задрімав ставок...

Шумлять мрійливо пишні очерети.

Приховуючи від очей секрети,

Танцюють бабки шлюбний свій танок.

Там витіка життя мого ріка,

І звідти пролягла моя стежина —

На хуторі Коханому родина

Моя жила в будинку лісника.

Стелили трави шлях у майбуття.

Між віт беріз вітри лічили роки.

І за межею лісу стихли кроки —

Брати і сестри ринули в життя.

Губився місяць у тінях дубів,

Гойдалось сонце на маківках сосен.

Із сніжних зим вертаючись до весен,

Вже безліч раз покірний лист злетів.

Спочила ненька. Сивий геть татусь.

Брати і сестри – є в усіх родини.

Та бачу в снах ті спогади дитини,

І тілом всім спросоння стрепенусь.

І так кортить, бодай ну хоч на мить,

Полинути на хутір мій Коханий.

Лиш спомином про все минуле-давнє

Відлунням пісня мамина бринить.

«Як пахне хліб в руках моєї нені!..»

Як пахне хліб в руках моєї нені!

І келих молока я піднесу до вуст.

Тихенько вийду на лани зелені

І там, в хлібах, до ранку забарюсь.

А вітер трави долу гне. А роси,

Немов кришталь, виблискують в колоссі.

Хто в полі був вночі у середині літа?

Хто стежку росяну топтав у спориші?

На обрії, туманами сповиту,

Хто бачив тінь мрійливої душі?

Хто брів між соняхи пахучі, тихі, сонні,

Вдихаючи повітря медяне?...

І хто проніс це сонце на долоні

Через життя, той зрозумів мене.

Вічні береги

Присядь на стільчик, відпочинь,

Моя натомленная нене.

Так пахнув в ті часи полин,

Що аж сюди допах до мене.

Матусю, рідненька, полеж,

Тобі ж голівонька болять.

А пам'ять витлілих пожеж

Мені болять, мені щемить.

Моя лебідонько, поспи.

А я постережу твій сон.

Свята минулися й пости,

І шиби вибиті з вікон.

Горять розпечені сонця.

Шумлять дощі, сопуть сніги.

З твого ласкавого лиця

П'ють воду вічні береги.

«Духмянішими стали чорнобривці...»

Духмянішими стали чорнобривці,

Блакитнішими стали сокирки,

Рясніше яблук на старій путивці,

Порожні відра випили хмарки,

Барвінок застелив прудкі стежини,

І цілий світ засіяв пишний мак,

І котяться по білому ожини,

І півень у барвінку мовби вкляк.

Ще голосніше голуби воркують,

Іще міцніше обіймають діток.
По білому, по білому танцюють
Пелюстки ніжні вранішніх нагідок.
Чи здогадались ви, чи зрозуміли?
То я відкрию таїну таки —
На полотні, що було біле-біле,
Матуся вишиває рушники.

Матері

Пішла, й не озирнулась, мов ріка,
Лиш посмішку лишила в хвилях вітру.
Ти за життя була до всіх привітна,
Ласкава, ніжна, щира, говірка.

Пішла, й не озирнулась, як віки
Не озираються на промайнуле вчора.
Злетіла ввись на щогли ясикорів,
Небесні розгойдавши вітряки.

Тепер із неба сиплеться любов
Червневим пухом і грудневим снігом.
Завії, здобрені твоїм ласкавим сміхом,
Обернуться у весни знов і знов.

І буде літо – медом на вустах,
І смуток осені знайде для себе фарби.
А я дивлюсь, як в небо ідуть гарби,
Де вічність крутить крила на млинах.

Збираю яблука

Вже яблуні з півтори мого зросту.
Неначе вчора, а вже двадцять літ
Стоптали ноги. Вже нема колгоспу.
Села – нема. Пішло у білий світ.
І я пішла, поїхала до міста.
Збираю з яблунь сонячні плоди.
На хуторах, де самота імлиста,
Плоди збирають сизі холоди.
Так ние десь у грудях, в лівім боці...
Таке життя, життя взяло своє.
І забринить роса сльозою в оці,
І в кронах яблунь сонце виграє.

«Коли впаде на душу жаль...»

Коли впаде на душу жаль,
В дитинство своє босоноге

Лечу, розтинаючи даль,
Крізь терні, крізь стіни й пороги.

Зігрій мене, мамо, теплом свого серця.
Зігрій мою душу, що навпіл дереться.
Зціли мої рани, бо ти силу маеш.
Мене, вкрай розбиту, ти знову спасаеш.

З очей твоїх ллється те зоряне сяйво,
Що біль і тривогу прогонить негайно.
А руки бальзамом кладеш ти на рану,
І кров зупиняється.
Мамо! Я встану.
Піду знову жити. Щоб знов рани мати,
Бо є кому завжди мене рятувати.

Колисанка

Ходив сон лісочком,
Зеленим листочком.
Люлі-люлі.

Ходив сон лугами,
Крутоберегами.
Люлі-люлі.

Ходив сон по ниві,

Де тумани сиві —
Шукав колисанку
Для мого Іванка.
Люлі-люлі.

Прийшов під віконце,
Як заснуло сонце.
Люлі-люлі.

Стуляй оченятка,
Ти мое дитятко.
Люлі-люлі.

Бо вже сон стомився,
Над малям схилився.
Люлі-люлі.

Вусами лоскоче,
Казочку бурмоче:
Люлі-люлі.

Як ходив лісочком,
Лугом, над ставочком,
Як збирав сонькові
Ніжні колискові.
Люлі-люлі.

«Схилилась над колисочкою доля...»

Схилилась над колисочкою доля.

Усім еством від зливи затуля.

Принесла в жменях радості і волі,

Щоби зростало вільним немовля.

Яскраві стрічки, мов проміння сонця,

В серпанку долі вітер сколихне.

Натомлена мати край віконця

Тихенько сяде, як дитя засне.

Розкрутить прядку, і полине пісня —

Квітучі ноти, ніжні, як струмок.

І не загляне горе лиховісне,

Біда зробити не посміє крок.

Чорняве щастя посміхнеться нені.

Простягне мати рученьки в отвіт.

Й розсипле долю, що збирала в жмені

Для первісточка на багато літ.

До сина

Хай доля дає крила дужі,

Мій соколе гордий, мій друже.

Як ваблять всі загадки світу,
З гніздечка випурхують діти.

Схопили тебе до полону
Твої Еверести й Каньйони.
Злетиш із моєї долоні,
Про себе залишивши спомин.

Вхопивши повітряну хвилю,
Долаєш за милею милю.
Лети в далечінь, любий сину.
В молитвах тебе не покину.

«Поглянь у небо, мій маленький сину...»

Поглянь у небо, мій маленький сину:
Твій білий змій, набравши висоти,
Хапає вже комети за хвости,
А ти боявся, що він там загине.
І той маленький човник без корми,
Що ми у квітні дарували хвилям,
Повір мені, долає соті милі.
Він встиг добігти моря до зими.
І вже давно у зграї – головний
Став журавель опісля блискавиці,

Яка спалила дуб біля криниці,
А ти вмивався слізьми, мій малий.
Оті зайчата з куцими хвостами,
Звичайно ж, десь гасають в бур'яні —
Нічого їм не сталося у вогні,
Бо з ними завжди поруч тато й мама.
Ти споглядаєш небо, синку мій,
А я дивлюсь в твої дорослі очі —
Сама у те безмежно вірить хочу,
Що десь літає твій біленький змій.

Материнству

Я – лунка перем'ятої землі,
Жертовно приготованої плоду
Майбутньому. Вже поштовхи малі
Мені лоскочуть, чується порода.

Я поливала ніжністю зі слів,
В долоні теплі ніжно пеленала.

Я – лунка серед сонячних полів,
Я жайвором літала й щебетала.

Той грім, що перервав серцебиття
І градом перегупав пуповину,

В моєму лоні умирив життя,
Зробив із тіла могутню домовину.
І небо більш не посилало злив.
Вітри гонять змертвілу пилію.
Тулю в надії і молитві руки
До живота, та час, напевно, сплив.

«Мов відікли мене від батьківської хати...»

Мов відікли мене від батьківської хати
Ці тектонічні злами.
І я тепер – сама, боюся заблукати

Кінець ознайомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/ru/logosha_oksana/dv-ch-v-odnu-r-chku-ne-vv-ydesh

Текст наданий ООО «ІТ»

Прочитайте цю книгу цілком, купив повну легальну версію: [Купити](#)